

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 16/17 juli 2022 zestiende zondag door het jaar¹

Gastvrijheid.

Wanneer je je vertrouwde woonplaats, je geliefde woning verlaat, beleef je pas de waarde en betekenis van gastvrijheid. De afgelopen weken mocht ik dat ondervinden bij het begin van mijn werken en wonen in Laren. Je kunt je verhuizing nog zo goed voorbereiden en met de hulp van goede vrienden tot een goed einde brengen, je kunt je pas thuisvoelen als je gastvrij ontvangen wordt. Die gastvrijheid van parochianen maakt mij deze weken een dankbaar mens.

“Op hun reis ging Jezus een dorp in”.

Jezus is minstens gedurende een lange tijd van zijn openbaar leven nergens gevestigd. Hij is voortdurend onderweg, samen met zijn leerlingen, en wel naar Jeruzalem.

Wie geen vaste woon- of verblijfplaats heeft, is afhankelijk van de gastvrijheid van anderen. Mensen die dakloos zijn of dat ooit een tijd geweest zijn, kunnen ons daarover vertellen. In onze dagen ervaren dat talloze vluchtelingen. Zij zijn afhankelijk van mensen die laten voelen dat zij welkom zijn.

Marta was een royale, gastvrije vrouw. Marta ontvangt Jezus in haar woning. Daar kan Hij zich ontspannen, tot rust komen, eten en drinken, om zijn voortgaan, zijn reis naar Jeruzalem te kunnen voortzetten en volbrengen.

Iemand in jouw land, jouw dorp, jouw huis te ontvangen is nog maar het begin. We lezen dat in onze kranten: hoe gemeentebesturen en burgers worstelen met de vraag hóe je vluchtelingen, vreemden, gasten dan huisvest, kans tot ontwikkeling biedt, tot vrij en gelukkig leven en wonen.

Abraham laat het zien. De drie vreemde gasten plaatst hij in het centrum, hij neemt zelf de plaats in aan de rand, in de marge. Hij laat de vreemdelingen de tafel, het voedsel. U hoorde het: het werd hem tot zegen. Wie gasten ontvangt heeft toekomst, ontvangt zegen, ja zelfs een kind dat een nieuw perspectief geeft voor Abraham en Sara, die een beetje lacherig niet meer in hun toekomst als echtpaar, als volk geloofden.

---

¹ Genesis 18, 1-10a; Kolossenzen 1, 24-28; Lucas 10, 38-42

Marta, gastvrouw van Jezus, doet het anders. Zij kwam 'een ogenblik' bij haar gast staan. Zij is druk met haar dienstbaarheid, haar diaconie, staat er, druk druk. Marta is een geweldige vrouw. Eigenlijk heeft zij alles. Zij stelt haar huis open voor de reiziger, de pelgrim Jezus. Zij is één en al dienstbaarheid. Wat wil je nu nog méér?

Toch ontbreekt er iets. *Dat éne* is zij kwijt geraakt in haar gastvrije liefde: dat zomaar bij de ander zijn, belangeloos, zonder stress, luisterend, aandachtig.

Daarnaar is Jezus op zoek, bij haar, bij u, bij mij. Misschien zijn wij daarnaar allemaal stiekem wel op zoek. Soms is er voortreffelijk gekookt, word je gelaafd met heerlijke wijn en gesterkt met uitgelezen gerechten. Maar soms ga je toch onvoldaan naar huis of ben je als gastvrouw of gastheer zelf een beetje leeg na afloop. Zeker, het is op zijn tijd heerlijk om een gastvrij huis binnen te gaan, deel te hebben aan een welvoorzien, zorgvuldig bereide tafel, of zelf een royale gastheer te zijn. Maar is er ook rust en tijd voor de gast? Zal hij zijn woord, zijn verhaal kwijt kunnen?

De zus van de gastvrije Marta slaat door naar de andere kant, zou je kunnen zeggen. Zij gaat bij Jezus zitten en luistert naar zijn *logos*, naar zijn woord, naar zijn verhaal. Ja, het gaat nog dieper. Zij ervaart Jezus als dé Logos, hét mensgeworden Woord. Voor die ontmoeting schuift zij de diaconie, de bediening, het redderen opzij.

Jezus noemt dat *het beste deel*, dat haar niet ontnomen zal worden. Het woord dat je hart raakt gaat een leven lang mee. Een leven, een samenzijn zonder een echt gesprek, zonder elkaar toe te vertrouwen wat er leeft in je hart, is onaf en soms zelfs ongelukkig. In menig gesprek met mensen bij wie de relatie in zwaar weer is gekomen, waar onvrede en strijd is geslopen in de ooit liefdevol begonnen relatie, ontdekten de gesprekspartners

en ik dat er niet echt werd gesproken met elkaar; dat wat er werkelijk in het hart leefde verzwegen werd, uit verlegenheid, uit onmacht. De onenigheden, verschillen van inzicht en aanvoelen, de begrijpelijke, menselijke irritaties zijn niet uitgesproken en zijn opgeslagen in de kelders en zolders van de ziel, van het geheugen, het hart.

Bij de voorbereiding van het huwelijk, heb ik geleerd, is het leren met elkaar te spreken van hart tot hart het belangrijkste.

Het goede huwelijksdiner, het spetterende feest, je kunt ervoor sparen, het uitbesteden aan gespecialiseerde bedrijven.

Het luisteren naar het woord van de ander, naar zijn of haar hart, kun je niet uitbesteden of uitstellen. Daarvoor moet je er helemaal *zijn*, met onverdeeld hart, elke dag weer. Al is het maar *even*, aan het einde van de dag, als de kinderen naar bed zijn. Als je dat hebt geoefend jaar na jaar, dag na dag, dan groeit er een liefde, een verwantschap van geest en hart die *blijft*, ook wanneer de vurige verliefdheid een beetje is bekoeld.

Dat geldt ook voor het gebed, het luisteren naar het woord van God, van Jezus, het mediteren, je bezinnen. Wanneer je dat verwaarloost dan vervreemd je van God, zijn woord, zijn sacramenten.

Mogen we gastvrij leren worden, meer en meer, voor onze naaste, voor Jezus en zijn Vader, die ons allen eens zal opwachten in zijn gastvrije Vaderhuis.

pastoor Nico van der Peet